

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 401/10
22.09.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Власте Јовановић, председника већа, Звездане Лутовац и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиље С.С. из К.М., чији је пуномоћник адвокат М.П., адвокат из Б., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, кога заступа Републички јавни правобранилац из Б., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду ГжI бр. 4050/07 од 05.11.2008. године, у седници већа одржаној дана 22.09.2010. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Београду ГжI бр. 4050/07 од 05.11.2008. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог општинског суда у Београду П1 бр. 88/06 од 17.04.2007. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужила тражила да се утврди да је у радном односу на неодређено време код тужене, а да се тужена обавезе да је врати на рад на радно место вишег референта у Секретаријату унутрашњих послова у К.М. или на друго одговарајуће радно место. Ставом другим изреке одбачена је тужба тужиље у делу тужбеног захтева којим је тражила да се тужена обавезе да јој призна сва права из радног односа. Ставом трећим изреке обавезана је тужила да туженој накнади трошкове од 41.400,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Београду ГжI бр. 4050/07 од 05.11.2008. године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужила је изјавила благовремену и дозвољену ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 125/04), који се примењује на основу члана 55. став 2. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 111/09), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 12. наведеног члана, на коју се ревизијом неосновано указује, јер је побијана пресуда јасна и садржи све разлоге о одлучним чињеницама и нема недостатака због којих се не може испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужили која је код тужене радила на пословима дактилографа, са звањем вишег референта, решењем туженог од 01.06.1999. године престао је радни однос због неоправданог изостанка са посла пет радних дана узастопно почев од 25.05.1999. године. То решење уручено је пуномоћнику тужиље 26.01.2007. године, а тужила није изјавила приговор на наведено решење па је оно постало правноснажно 06.02.2007. године, протеком рока за приговор. Тужила је редовно долазила на посао до 31.05.1999. године, када јој је по њеном захтеву одобрено да одсуствује са рада два радна дана ради одласка у Ц.Г. Међутим, тужила није дошла на посао све до 29.07.1999. године, када се јавила туженој али није наставила да ради. Дана 05.03.2003. године поднела је захтев да јој се врати радна књижица, јер је упозната са чињеницом да јој је престао радни однос, а да јој је радна књижица потребна ради остваривања права из радног односа јер је у међувремену засновала радни однос у новој УНМИК-овој општини у северном делу К.М. Тужбу суду тужила је поднела 31.01.2006. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови одбили као неоснован тужбени захтев тужиље.

Наиме, одредбом члана 122. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 70/01, 73/01), прописан је рок од 15 дана за покретање спора пред надлежним судом против одлуке којом је повређено право запосленог, а који рок почиње тећи од дана достављања одлуке, односно сазнања за повреду права. Тужила је за повреду права свакако сазнала дана 11.06.2003. године када је подигла своју радну књижицу. Иако јој тада није уручено решење о престанку радног односа, преузимањем радне књижице у којој је уписан престанак радног односа са 01.06.1999. године, сазнала је да јој је повређено право на

рад. Поред тога што је тада сазнала за повреду права, тужиља тужбу суду подноси 31.01.2006. године, знатно после протеча преклузивног рока из члана 122. Закона о раду. Како је тужиљи коначним и правноснажним решењем тужене 04 број ... од 01.06.1999. године престао радни однос, на који начин је изгубила сва права из радног односа, односно радни однос у целини, због чега не може остваривати судску заштиту; то су нижестепени судови правилно закључили да тужиљи не пруже тражену судску заштиту.

Стога су неосновани ревизијски наводи тужиље да јој решење о престанку радног односа од 01.06.1999. године није уручено и да јој због тога није дата могућност да на њега приговори, што није од утицаја на доношење другачије одлуке у конкретном случају, јер је протеком законског рока од 15 дана од момента сазнања за повреду права (дан подизања радне књижице) изгубила могућност да остварује права из радног односа за која сматра да су јој повређена.

Правилно је одлучено о накнади трошкова спора, у смислу члана 149. став 1, 150. и 158. ЗПП.

На основу члана 405. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

Председник већа - судија,

Власта Јовановић, с.р.